

Thức tỉnh

Yêu hay không yêu, trái tim bạn rõ ràng điều đó nhất, đừng vì cô đơn mà chọn sai người, cũng đừng vì trốn tránh mà tổn thương người khác. Chân thật với trái tim là cách tốt nhất để sống đúng với con người chính bạn.

Lần đầu gặp nhau, cô ngồi nghe người đồng nghiệp giới thiệu anh và cô. Cô không phải là ế ẩm gì, chỉ là vết cắt của cuộc tình trước mãi không chịu liền. Thận trọng quan sát, phải nói là anh cuốn hút. Anh cao hơn cô chắc cả cái đầu, tóc tai gọn gàng, cách mặc quần áo lịch sự và nói năng có chừng mực... giọng anh khá ấm áp. Có lẽ ấn tượng ban đầu của cô về anh khá tốt, cô mỉm cười gật đầu khi anh nói một ngày nào đó sẽ cùng cô nói chuyện tiếp.

Mọi chuyện đến khá nhanh chóng, cô thích nhất những chiều, ánh nắng chênh chếch qua tán lá, gió khẽ khàng lật nhẹ tài liệu của cô. Anh sẽ lặng yên ở phía bên kia chiếc bàn, nghiên cứu đồng tài liệu của anh ấy. Cô thích những quán cà phê yên tĩnh và gần thiên nhiên. Anh thì đơn giản hơn, cô thích là được.

Cô và anh không nói tiếng yêu thương. Chỉ thi thoảng sẽ hẹn nhau tại một quán nào đó, nói vài ba câu chuyện. Anh và cô không hỏi về quá khứ của nhau, nhưng những lúc cô thất thần anh sẽ viết một tờ giấy đưa cho cô: "Anh còn sống trước mặt em đấy" Cô sẽ phì cười, hỏi xem có phải anh viết sẵn nên lúc nào nội dung cũng giống nhau không? Anh cũng sẽ đẩy lại gọng kính, nhìn cô cười ấm áp.

Mọi người xung quanh cô nói nhiều về anh, về sự giàu có của anh hay về những cuộc tình đình đám có tên anh trong đó. Nhiều người khuyên cô đừng đại dốt đâm đầu vào một chiếc lưới rách. Cô chỉ cười, anh không hề đem đến cho cô cảm giác đang bị lợi dụng. Bên anh, cô thấy yên tĩnh, thế là đủ rồi.

Trung thu, trăng năm đó sau mưa, sáng và trong. Anh ngồi đợi trên ghế đá trông ra mặt hồ. Cô đến, ngồi xuống cùng anh ngắm cảnh. Anh đưa cho cô một bịch bánh pía:

- Trung thu vui vẻ!

- Em tưởng phải là bánh nướng hoặc bánh dẻo?

- ...Anh nghĩ em sẽ thích.

Tiếng anh nhỏ dần, cô tự nhiên mở túi, lấy một chiếc bánh, đưa lên miệng:

- Ừm, hơi ngọt nhưng ngon lắm...có vị sầu riêng...

Anh cười cười, chống tay nhìn cô ăn. Cô nhớ, khi ấy, ánh mắt anh sáng lấp lánh. Đợi cô ăn xong, phúi phúi vụn bánh trên người, anh đột ngột nói:

- Em làm bạn gái anh đi.

Cô bị sặc, lụ khụ ho vài tiếng, tròn mắt nhìn anh. Anh chỉ cười, nâng cằm cô, vén một lọn tóc:

- Cứ suy nghĩ, cho em một tháng.

Một tháng ấy, anh thường xuyên gọi điện, thường xuyên hẹn gặp cô. Mọi người lại bắt đầu xì xầm. Cô bối rối giữa anh và dư luận, giữa anh và cô, giữa cô và trái tim chính cô. Tiệc liên hoan, cô uống hơi nhiều, men rượu tan trên mặt cô nóng nóng. Cô bê bối nằm soà ra giường, mặc cho bạn cùng phòng nhăn nhó lăn ra một góc. Cô lôi điện thoại, nhấn loạn trên bàn phím một dãy số quen thuộc. Ngón tay đặt trên phím gọi mãi không nhấn xuống được. Nước mắt cứ thế chảy dài, cô biết người ấy nhất định nhắc máy, nhất định nghe cô nói nhưng cô sợ người ấy sẽ nhẹ nhàng nói với cô câu nói quen thuộc: : “Quên anh đi” . Cô tự cười mỉa mai, nhập một dãy số khác, nhỏ giọng nói:

- Mình quen nhau đi

- ...

- Anh nghe không? Em đồng ý làm bạn gái anh.

- Em nên đợi khóc xong rồi hãy nói

Không phải vui mừng, không phải ngờ vực... cô vội vã cúp máy, nhét sâu dưới gối. Chuông báo tin nhắn, cô bịt tai, rồi lại lôi điện thoại ra:

- Ngủ sớm đi, nhớ uống thuốc giải rượu nếu không mai sẽ đau đầu đấy. G9

Sáng hôm sau, cô chưa mở mắt đã thấy trên trán có gì đó dính dính nhưng mát lạnh, vịn vịn đủ hai bên giường cô mở mắt thấy anh ngồi bên bàn làm việc của cô:

- Em dậy rồi à!

Cô chớp mắt một lần, lại một lần. Anh vẫn ngồi ở đó. Cô sờ đầu mình, bóc đi miếng dán, ngẩng lên. Anh vẫn nhìn cô. Cô kéo chăn che mặt mình, dè dặt hỏi:

- Sao anh vào được?

- Bạn em mở cửa.

- Anh định ngồi đó đến bao giờ?

- ...Phở ở trên bàn, còn nóng đó. Anh đi làm.

- ...Cảm ơn

Cô thò đầu ra khỏi chăn, thấy mặt anh phóng đại trước mặt mình, vội lùi lại. Anh cốc nhẹ đầu cô một cái rồi quay đi. Trước khi đóng cửa chỉ buông một câu:

- Bạn gái mới, em nhớ rửa mặt đấy.

Nghe tiếng cửa đóng, cô bật dậy lao vào phòng vệ sinh. Quả nhiên, mũi bị tồ đen, hai bên má có ba cái râu được vẽ khéo léo. Trò trẻ con. Cô nhếch mép, cảm thấy vui vẻ nên để nguyên mặt ra bàn ăn sáng.

Cô làm bạn gái anh từ đấy, thật ra tình cảm của hai người chẳng có gì khác biệt ngoài khi thì thoảng đi ăn hoặc xem phim như các cặp trai gái khác. Vài người nào đó lại khuyên cô nên dừng lại. Cô chỉ cười, cảm xúc là của mình, vui hay buồn cũng chỉ mình biết...hà có gì phải nghe lời người khác, họ có chịu trách nhiệm với cuộc đời cô đâu?

Rồi cô cũng có dịp ghé nhà anh, mẹ anh quý cô lắm, thường gọi điện cho cô

và thi thoảng sẽ gọi cô qua ăn cơm. Có đôi lúc, bà vô tình nhắc đến tên một ai đó rồi vội vã chuyển hướng câu chuyện, cô cũng không để tâm lắm. Anh cũng đến chào hỏi bố mẹ cô, bố mẹ cô lịch sự đón tiếp nhưng mẹ cô thì thầm: “có chút lạnh lùng”. Cô bao biện cho anh với vài lý do. Bố mẹ cô không can thiệp vào chuyện tình cảm của cô nên mọi thứ khá êm đẹp.

Cô đến nhà anh nhiều hơn, mọi người cũng không còn thì thầm điều gì vào tai cô nữa. Cô dọn dẹp phòng cho anh, nấu ăn và thậm chí ngủ lại với mẹ anh. Lẽ ra cô nên vui mừng vì tình cảm không gặp nhiều rào cản nhưng cô vẫn thấy tình cảm của cô và anh thiếu đi một chút gì đó không rõ ràng.

Một buổi chiều nắng nhạt, cô tắt xe vào lề dưới gốc cây nhận một cuộc điện thoại, lúc quay lên có một chiếc xe đỗ ngay cạnh xe cô. Cửa kính chậm rãi hạ xuống:

- Không ngờ là em thật.

Cô sửng người, trái tim không dừng nhảy chệch đi một nhịp, ngây ngốc nhìn người trong xe đang mỉm cười nhìn cô:

- Đi làm về sao?

Cô bối rối, cố nặn một nụ cười, gật gật đầu. Người ấy cười:

- Nhà em ở hướng ngược lại mà.

- ...Không, nhà em ở hướng này.

Cô nói xong mới thấy mình bị đùa, ngẩng lên nhìn người trong xe đang cười tươi rói: - Vẫn ngốc thế sao? Anh đi công tác ngang đây. Cũng lâu không gặp em rồi nhỉ?

- Một năm, bảy tháng.

Cô nhìn thẳng mắt người ấy, chậm rãi nói. Nụ cười trên môi người ấy tắt dần, chỉ có đôi mắt trầm buồn nhìn cô:

- Đừng tự làm mình buồn. Anh phải đi rồi. Chào em

Cô gạt đầu, quay người đeo kính, đeo khẩu trang, đội mũ bảo hiểm, xỏ găng tay. Quay lên vẫn thấy anh trầm ngâm nhìn cô:

- Đi cẩn thận!

Chiếc xe lăn bánh để lại một vệt khói mỏng, tan nhanh vào khoảng không. Cô thần thờ mở khóa xe. Đi một quãng mới thấy nước mắt lăn dài trên má. Cô biết, chẳng ai thấy nước mắt cô sau lớp khẩu trang, cũng sẽ chẳng ai biết cô đau lòng thế nào. Nhưng cô biết rất rõ rằng mình vĩnh viễn không quên được người ấy, vĩnh viễn đau lòng chỉ vì một ánh mắt của người ấy. Đây chính là cảm giác với anh mà cô không thể có. Cô luôn không hiểu vì sao cô và người ấy rõ ràng là yêu nhau mà không thể cùng nắm tay đi đến cuối con đường? Căm ghét người ấy, phải, cô căm ghét nhưng rồi nhận ra mình chỉ nhớ người ấy nhiều hơn. Cứ ngỡ đã quên rồi mà không thể quên được. Cứ ngỡ đã xa mà hóa ở gần bên.

Khóc chán rồi cô thấy thật có lỗi với anh, và anh mới là người cô cần ở bên lúc này. Cô quyết định đến nhà anh. Anh đi vắng, mẹ anh ngạc nhiên vì cô tới đột ngột nhưng vẫn niềm nở mời cô vào. Cô lang thang trong phòng anh, nhặt được một quả cầu ở dưới chân giường liền thử đá vài cái. Sau cùng, quả cầu nằm yên trên nóc tủ. Cô lắc đầu, lấy ghế trèo lên lấy, sau khi tóm được quả cầu, cô liền thấy một chiếc hộp rất đẹp im lìm nằm ở góc kín nhất. Cô với tay sờ thử, nhìn tay mình không một chút bụi. Cô phân vân giữa việc tìm hiểu chiếc hộp hay cứ để nó ở đó. Sau cùng thì tò mò chiến thắng và cô hối hận vì đã mở chiếc hộp. Trong hộp tràn đầy hình ảnh của anh và một ai đó khá giống cô. Cô ngạc nhiên nhìn một tấm ảnh, cô bé đang xì mặt trong đó có chiếc mũi được bôi đen, hai bên má có ba cái râu được vẽ tỉ mỉ. Lật tấm ảnh lại, phía sau có dòng chữ của anh nắn nót: “Mèo con, yêu em mất rồi, biết không?”. Nét chữ đã phai màu, và đương nhiên người trong ảnh không phải cô.

Cô chợt thấy thật nực cười cho bản thân. Thật tâm yêu một người thì không đến được với người ấy, thử đến với người khác thì lại là một kẻ thay thế. Cô đặt chiếc hộp vào chỗ cũ, bấm số gọi cho anh. Tiếng anh rất nhỏ.

- Em à!

- Anh bận à?

- Ủ, anh hơi mệt nên ngủ quên mất.

Cô nghĩ anh đang ở công ty nên nói vài câu rồi cúp máy. Ngồi thêm khoảng hai phút, cô cầm túi xách đi về phía cửa. Cửa đột nhiên mở ra, tiếng cười lạnh tràn vào:

- Anh nói dối chị ấy nhé, em mách đấy?

- Còn không phải tại em sao?

Cô lặng im nhìn hai con người vui vẻ tiến vào rồi cũng đứng sững trước cô. Cô bé đó cô đã nhìn thấy trong những tấm ảnh. Anh bối rối, bỏ cánh tay đang ôm vai cô bé ra:

- Sao em lại ở đây?

- Em có nên xin lỗi vì đã ở đây lúc này không?

Cô nghe giọng mình thật bình tĩnh. Cô bé kia nép sau cánh tay anh, len lén nhìn cô. Cô thấy anh khổ sở vì tiến không được, lùi cũng không xong liền lên tiếng:

- Em về đây.

- Đây là em họ anh.

- Dạ, là anh em họ chị ạ!

Cô nhìn cô bé lúng túng giải thích, mặt đã đỏ lên. Cô nhìn thẳng cô bé, mỉm cười:

- Em thích màu trắng, thích kem socola, thích ngắm mặt trời mọc, thích coi phim hoạt hình, thích được người khác buộc dây giày, thích đá cầu, thích ăn bánh kem và trung thu chỉ thích ăn bánh pía...đúng không?

- Sao...sao chị biết?

Cô cười khổ sở, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Anh của em đã nói với chị đấy.

Cô thấy anh sững sờ, thấy cô bé kia cũng nhìn anh. Cô không quan tâm nữa, lướt qua họ. Một ngày mệt mỏi, làm trò hề thế là đủ rồi, cô cần đi con đường của chính mình.

Mẹ anh gọi điện cho cô, nói rằng hai người ấy thực sự là anh em họ. Rằng cô không nên hiểu lầm. Cô nói ngắn gọn là đã bọn cô đã thật sự chia tay, rồi cúp máy. Mọi người tiếp tục xì xầm câu chuyện của họ, cô chẳng quan tâm. Anh cũng đến gặp cô:

- Anh xin lỗi! Nhưng không còn cách nào khác sao?

- Anh nên sống thật với tình cảm của mình. Cả em cũng thế.

Cô nói với anh, rồi tự nói với mình. Cô chống cằm trên bàn làm việc nhìn về phía anh. Bên thành giường, anh cũng đang chăm chú nhìn cô. Cứ thế nhìn nhau, dường như giữa hai người, những điều có thể nói cùng nhau đã cạn kiệt rồi, cô cúi đầu, tiếp tục làm công việc của mình. Sau một quãng thời gian, anh đứng dậy, không một lời tạm biệt, lạnh lùng bước đi. Cô không nhìn lên, cũng không chào anh, cô vốn không nín thở không thuộc về mình.

Yêu hay không yêu, trái tim bạn rõ ràng điều đó nhất, đừng vì cô đơn mà chọn sai người, cũng đừng vì trốn tránh mà tổn thương người khác. Chân thật với trái tim là cách tốt nhất để sống đúng với con người chính bạn. Cô bấm một dãy số quen thuộc, lời nhắn cụt ngắn: “Một năm, bảy tháng, mười hai ngày.” Cúp máy, không chờ đợi tin trả lời, tự kỉ cười một mình.